

ZARZĄDZENIE

Dnia 8 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

Na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku oskarżycielki prywatnej B. L. z dnia 25 listopada 2022 r., sygnalizującego potrzebę wznowienia z urzędu postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 listopada 2022 r., sygn. akt II AKz 1004/22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 sierpnia 2022 r., sygn. akt II AKo 170/22, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

W dniu 25 listopada 2022 r. oskarżycielka prywatna B. L. wystąpiła do Sądu Najwyższego z wnioskiem (sygnalizacją) o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 listopada 2022 r., sygn. akt II AKz 1004/22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 sierpnia 2022 r., sygn. akt II AKo 170/22, którym odmówiono przyjęcia jej wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności. Uzasadniając sygnalizację autorka wniosku wskazała, że w składzie Sądu Apelacyjnego rozpatrującego jej zażalenie na postanowienie tego Sądu wydane w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k. brali udział sędziowie K. W, i P.S., którzy powołani zostali na urząd sędziego sądu apelacyjnego w 2020 r., a

więc w procedurze prowadzonej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. 2018.3). Z kolei zdaniem wnioskującej, udział w składach Sądu Apelacyjnego w Warszawie sędziów P.R. i P.S. co do których Sąd Najwyższy stwierdził, że nie są sędziami niezależnymi i nie dają gwarancji bezstronnego procesu, powinien skutkować uchyleniem wydanych z ich udziałem orzeczeń jako nieważnych.

Mając tak zakreślony przedmiot postępowania zauważyć na wstępie należy, że rozpoznanie każdego wniosku o wznowienie postępowania, w tym również zawierającego sygnalizację wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o czym sąd wznowieniowy orzeka z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), musi poprzedzać badanie dopuszczalności takiego wniosku (sygnalizacji) – art. 545 § 1 k.p.k. w zw. ze stosowanymi odpowiednio przepisami art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 *in fine* k.p.k.

Wniosek o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie, będący w istocie sygnalizacją o jakiej mowa w art. 9 § 2 k.p.k., jest niedopuszczalny z mocy ustawy, a to, w oparciu o powołane wyżej przepisy art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. – stosowane w postępowaniu wznowieniowym odpowiednio (art. 545 § 1 k.p.k.), musiało skutkować odmową jego przyjęcia. O ile bowiem wznowienie samego postępowania o wznowienie postępowania, pomimo istniejących w tym zakresie w orzecznictwie samego Sądu Najwyższego rozbieżności (por. z jednej strony postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 2010 r., V KO 47/10; z dnia 8 lutego 2011 r., III KO 99/10; z dnia 9 lipca 2013 r., II KO 17/13; z drugiej postanowienia tego Sądu: z dnia 18 marca 2010 r., III KO 96/09 i z dnia 27 marca 2013 r., II KO 13/13), w ocenie tego składu jest dopuszczalne, o tyle za niedopuszczalne uznać należy procedowanie w kwestii wznowienia postępowania w odniesieniu do takiego postępowania wznowieniowego, które toczyło się w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Wynika to z oczywistego faktu, że w toku takiego postępowania nie bada się merytorycznego wniosku o wznowienie postępowania skoro wniosek taki uznaje się jako oczywiście bezzasadny, bez podejmowania czynności zmierzających do usunięcia braków formalnych pisma procesowego sporządzonego osobiście przez stronę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2019 r., II KZ 50/19).

Skoro więc przeprowadzenie postępowania o wznowienie postępowania i to niezależnie od tego czy pismo procesowe strony ma postać wniosku o wznowienie, czy też wyłącznie sygnalizacji wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, nie jest w takim układzie procesowym możliwe, niemożliwe jest też czynienie jakichkolwiek rozważań co do wskazywanej przez wnioskodawczynię kwestii nienależytej obsady Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Takie merytoryczne odniesienie się do zasygnalizowanego problemu (który niewątpliwie – z uwagi na składy orzekające Sądu Apelacyjnego – mógłby być rozpatrywany jako uchybienie o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.) wchodziłoby w grę wyłącznie wówczas, gdyby przeprowadzenie postępowania w oparciu o przepisy Rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego było w ogóle dopuszczalne, a tak w wypadku postępowań przeprowadzonych w trybie art. 545 § 3 k.p.k. – jak to wskazano wyżej – nie jest.

W tej sytuacji zarządzono, jak na wstępie.